

Giới thiệu Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi

Thể loại: Hiện đại, mỗi tình đầu, HE

Số chương: 10

Editor: Zin

Truyện không có văn án.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chưa đến giờ tan tầm Giang Hải Khê đã nhận được điện thoại từ giáo viên chủ nhiệm lớp của Giang Tiểu Niệm, nói Giang Tiểu Niệm bị bạn học nam ở trường bắt nạt, bím tóc cũng bị đứt mất một đoạn.

Lúc cô tới văn phòng, Giang Tiểu Niệm đang ghé vào lòng cô giáo, đôi mắt sưng đỏ không còn nước mắt, nhưng vẫn muốn khóc. Bộ dạng đáng thương không để đầu cho hết, đuôi tóc chấm đến eo bị cắt mất một nửa.

Mà bên cạnh sô pha còn có một bạn học nam xấp xỉ tuổi Giang Tiểu Niệm, mặt mày thanh thú, cả người mặc toàn hàng hiệu, vừa nhìn đã biết đứa nhóc nhà có tiền.

Cô giáo giải thích với Giang Hải Khê rằng, đứa nhỏ này bối cảnh lớn, ngày thường là tiểu bá vương ở trường học, vừa kiêu ngạo lại còn ương ngạnh.

Giang Tiểu Niệm lớn lên xinh đẹp, tiểu bá vương muốn chơi cùng bạn nhỏ, lại không biết bắt chuyện thế nào, đành cắt bím tóc của cô nhóc, muốn tạo cảm giác mình đang tồn tại.

Giang Hải Khê vừa tức vừa buồn cười, không biết nên giải quyết đứa nhỏ này thế nào bây giờ. Phụ huynh nhà người ta còn chưa đến, cô cũng chỉ có thể chờ.

Qua mười mấy phút, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, bốn người trong văn phòng đều không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Advertisement / Quảng cáo

Một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, nhìn rõ gương mặt, Giang Hải Khê đột nhiên đứng lên như bị kim châm vào người. Có một loại xúc động này nở trong lòng khiến cô muốn tông cửa xông ra ngoài, nhưng dưới chân lại như đổ chì, không động đậy nổi.

Mà người nọ cũng chú ý tới cô, cái nhìn nhàn nhạt trong tầm mắt, cặp mắt kia thâm thúy, trầm tĩnh lại bình thản không một chút dao động, chỉ vậy mà cũng khiến lòng Giang Hải Khê run sợ.

Rõ ràng là giữa ngày hè nóng bức, Giang Hải Khê lại cảm thấy lạnh lẽo kinh người. Bàn tay cô bấu chặt xuống sô pha.

"Cậu ơi." Tổng Sâm Tự sợ hãi gọi một tiếng.

Người đàn ông rút lại ánh nhìn từ trên người Giang Hải Khê, quay nhìn nhìn giáo viên, rất lễ phép cúi tay lịch sự chào: "Chào cô, tôi là Tổng Tinh Thần chú của Tổng Sâm Tự."

Giọng nói của anh trầm thấp, rất có từ tính, chỉ là chào hỏi mà cũng lộ ra chút uy nghiêm vô hình, trái tim Giang Hải Khê đập đến run rẩy.

Giáo viên giải thích chuyện đã xảy ra với Tổng Tinh Thần, lại nói: "Thật ra cũng không phải sự việc gì nghiêm trọng, chỉ là chuyện trẻ con. Tổng Sâm Tự nói xin lỗi bạn, mẹ Giang Tiểu Niệm cũng cho qua." Giáo viên chỉ Giang Hải Khê.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Tổng Tinh Thần quay về trên người Giang Hải Khê, anh không nói một lời, chỉ có khóe miệng căng cứng chứng minh rằng tâm tình anh không tốt.

Giang Hải Khê bị anh nhìn đến cả người phát hoảng, ho nhẹ một tiếng, sửa sang lại bộ đồng phục không kịp thay rồi mới đứng lên, khôi phục tinh thần đi đến trước mặt giáo viên và Tổng Tinh Thần. Cô dặt tay Giang Tiểu Niệm, nói với cô giáo: "Việc này cứ giải quyết như vậy đi, tôi hơi bận, xin phép đi trước. Tiểu Niệm, nói tạm biệt với cô đi."

"Tạm biệt cô ạ." Giang Tiểu Niệm ngoan ngoãn vẫy tay chào.

Giang Hải Khê quay đầu lại, phát hiện Tổng Tinh Thần còn nhìn cô chăm chăm, có hơi gât đầu, xem như chào hỏi, nắm tay Giang Tiểu Niệm, vừa đi vừa trốn nhanh ra khỏi văn phòng.

Ái ngờ cô vừa nắm tay Giang Tiểu Niệm xuống dưới sân thể dục, Tổng Tinh Thần cũng xuống ngay. Anh cao lớn, đi vài bước đã vượt qua Giang Hải Khê, đến nhìn cô một cái cũng không tiện, vượt thẳng đến chiếc Maybach, mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

Bước chân vừa nhỏ vừa ngắn của Tổng Sâm Tự chạy theo sau, vừa chạy vừa ồm ồm: "Cậu ơi, từ từ chờ con."

Giang Hải Khê nhìn bóng dáng chiếc xe dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Buổi tối lúc Giang Hải Khê tắm xong, sau khi đỡ Giang Tiểu Niệm lên giường đi ngủ, cô đang chuẩn bị mờ mảy tính làm phương án thiết kế, di động đột nhiên rung lên. Cô nhìn thoáng qua màn hình, là số lạ gọi tới.

Cô nhẹ nhấc mĩ, trong lòng có dự cảm, là người kia ư?

Cô háng giọng, đảm bảo mình không bị thất thố, rồi mới nghe điện thoại.

"Alo."

"Xuống dưới." Đối phương lạnh lùng nói hai chữ, bằng giọng ra lệnh, uy nghiêm không cho phép từ chối. Người nọ không ngoài dự đoán của cô, Tổng Tinh Thần.

Thật sự Giang Hải Khê không hề kinh ngạc việc anh làm sao biết được số điện thoại cùng địa chỉ của cô, cậu chủ nhỏ của gia đình sư trưởng, muốn gió được gió thích mưa được mưa, chút năng lực này dĩ nhiên không thiếu.

Cô đi đến ban công nhìn xuống, quả nhiên, chiếc Maybach hôm nay đang đỗ bên dưới, nhưng cô không muốn xuống. Nhiều năm không gặp, chó săn nhỏ đã biến thành sói xám, hôm nay chỉ là một ánh mắt cũng khiến cô lạnh sống lưng, giờ cô mà đi xuống thì khác gì dè vào miệng cọp.

Thấy cô không trả lời, anh giống như mất đi kiên nhẫn, Tổng Tinh Thần lạnh lùng nói: "Xuống dưới, nếu không tôi sẽ đi lên."

Giang Hải Khê biết anh nói được làm được, nghĩ tới anh sẽ đi lên, đến cái cửa chắc chắn kia cũng sẽ bị phá bỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Cô khoác vội chiếc áo mỏng rồi chạy xuống.

Cô còn chưa đến gần, cửa sổ xe đã hạ, Tổng Tinh Thần ngồi trên ghế lái nhìn cô chăm chăm.

"Lên xe."

Giang Hải Khê vẫn đứng tại chỗ: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Giang Hải Khê mặc áo khoác mỏng cùng váy ngủ màu lam nhạt, bên dưới đi dép tông, lộ ra cẳng chân trắng nõn, tóc dài bung xõa, đứng dưới ánh đèn đường trông tuyệt điểm đến rung động lòng người.

Hầu kết Tổng Tinh Thần giật giật, mở cửa xe đi xuống. Vòng qua cửa xe, mang theo cảm giác áp bách đi về phía cô.

Giang Hải Khê không có chỉ khí lùi về phía sau một bước, chưa kịp phản kháng đã bị Tổng Tinh Thần ôm lấy eo, một tay giữ chặt gáy cô. Ngay sau đó, anh cúi đầu, môi lạnh nhẹ áp xuống, không cho từ chối đã bao bọc lấy môi cô.

Giang Hải Khê bị bất ngờ, cô ngăn người, lúc nghĩ cần phản ứng thì bắt đầu gây giụa. Nhưng đối phương lại không cho cô có bất gì cơ hội nào, bá đạo, ngang ngược, giống như kẻ điên cuồng và tức giận.

Hôn một lúc Tổng Tinh Thần mới buông cô ra, thiếu dưỡng khí đã lâu, vừa được tự do cô liền mở to miệng để hít hấp.

Advertisement / Quảng cáo

Tổng Tinh Thần bóp cằm cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào anh.

"Cho tôi một lời giải thích." Anh nói, giọng nói lạnh lẽo không có ý tốt.

Giang Hải Khê vừa thua, đang muốn hòa một ván, cô nhượng nãy, hài hước nói: "Không có gì cần giải thích, đó là con gái tôi, tên gọi Giang Tiểu Niệm, có phải xinh đẹp giống tôi không?"

"Giang Hải Khê, em một vừa hai phải thôi."

Giang Hải Khê cười, vươn hai tay bóp lấy mặt anh, trên mặt mang theo vui mừng khi trêu được người ta.

"Bây năm, con gái tôi lớn rồi, em trai tôi cũng trưởng thành rồi."

"Giang Hải Khê!" Anh đẩy cô ra, tức đến học máu.

Anh muốn đánh chết người phụ nữ không biết điều trước mắt này, nhưng khi đối diện với đôi mắt kia lại tiếc nuối. Tức không có chỗ xả, bực không chịu được, đôi tay bực bội vò mái tóc ngắn trên đầu.

Giang Hải Khê nhìn anh như vậy, mới thấy được cảm giác quen thuộc, tính tình trẻ con thế kia, mới là bản tính của anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lần đầu tiên Giang Hải Khê nhìn thấy Tổng Tinh Thần là từ bảy năm trước. Khi đó, Tổng Tinh Thần mười bảy tuổi, còn đang học cấp ba. Mà cô, hai mươi tuổi, đại học năm ba.

Thành tích tốt nên cô được Tổng sư trưởng nhìn trúng, trở thành gia sư tại nhà của Tổng Tinh Thần.

Lúc ấy quan hệ của Tổng Tinh Thần với Tổng sư trưởng cực kỳ không hài hòa, nơi nào cũng đối nghịch, ăn chơi trác táng, kiêu ngạo, phản nghịch, Tổng sư trưởng không cho anh làm càn, anh mới lên cấp ba mà thành tích rồi tung rồi mù.

Tổng sư trưởng hy vọng vào anh rất nhiều, không thể để anh ở bộ dạng này được, ngay lập tức đi tìm gia sư cho anh.

Nhưng tìm mười mấy người đến đều bị anh dọa chạy mất dép, mãi đến cuối cùng, giáo viên trong trường đề cử Giang Hải Khê cho Tổng sư trưởng. Tổng sư trưởng thấy thành tích Giang Hải Khê tốt, cảm hồ sơ của Tổng Tinh Thần cho Giang Hải Khê xem, không ngờ người luôn luôn phản nghịch như Tổng Tinh Thần kia lại đồng ý.

Tổng sư trưởng kinh ngạc, Tổng Tinh Thần lại nói: "Được mỗi cái xinh đẹp."

Advertisement / Quảng cáo

Mặt mày Tổng sư trưởng tối sầm, nhưng khó có lúc thẳng thộc Tổng Tinh Thần thuận theo, ông đành nhịn.

Lần đầu Tổng Tinh Thần gặp mặt Giang Hải Khê là ở trong đại viện quân. Tài xế đưa Giang Hải Khê tới, lúc cô ngồi ở sô pha trong phòng khách chờ Tổng sư trưởng thì Tổng Tinh Thần lại đứng ở cầu thang tầng hai nhìn cô.

Tổng Tinh Thần mười bảy tuổi hiếm có khi lại trầm tĩnh như vậy, mái tóc màu đen, cổ áo sơ mi trắng hơi mờ ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Anh nhìn cô, ánh mắt mang theo vài phần đùa giỡn. Giang Hải Khê ngẩng đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, bỗng thiếu niên cong môi cười, sau đó nhàn nhã đi xuống. Chờ anh xuống rồi, Giang Hải Khê mới phát hiện anh đang đi chân đất.

Anh đi đến trước mặt cô, ngồi xuống: "Cô chính là gia sư mới bố tôi tìm cho tôi hả?"

Giang Hải Khê đoán được thân phận của anh, liền gật gật đầu, nói: "Xin chào, tôi là Giang Hải Khê. Sinh viên năm ba trường đại học A, sau này là gia sư của cậu..."

"Giang Hải Khê?" Anh chặn ngang lời cô, khẽ cười một tiếng. "Tên này nghe toàn nước."(*)

(*) Giang là sông, Hải là biển, Khê là khe suối=))) cái này mình không đi tra, tự hiểu theo Hán Việt thì chắc là vậy.

Giang Hải Khê trầm mặt: "Đề ý tên nữa tôi yèm(*) cậu!"

(*) Cái này mình có tra trên GG cũng hiểu đại khái bà chị muốn hoạn anh, không tìm được rõ nên để vậy đi.

Ý Giang Hải Khê là bật lại lời anh nói, nhưng cô quên mất Tổng Tinh Thần là kẻ có thành tích không tốt, sẽ không hiểu lời này. Ai ngờ Giang Hải Khê vừa nói xong, anh liền nhìn cô đầy suy tính, dường như cười: "Vừa đến ngày đầu tiên đã muốn thối tôi, sau này ngày ngày trải qua thế nào đây."

Mặt mày Giang Hải Khê ửng hồng, nhìn thiếu niên đẹp dễ sạch sẽ tốt như vậy, mở miệng lại đầy mấy lời không sạch, Giang Hải Khê cảm thấy lần đầu tiên trải qua kiếp sống của gia sư, khả năng có chút gian nan rồi đây.

Sau này, những ngày ở chung cũng chứng minh, suy đoán của Giang Hải Khê không lệch đi đâu được.

Cô gắng để cho anh, anh lại nâng quai hàm nhìn cô.

"Sông Biển Suối, cô có bạn trai không?"

Sông Biển Suối là biệt danh Tổng Tinh Thần đặt cho cô.

Giang Hải Khê ngẩng đầu lờ mờ anh, nghiêm túc nói: "Ngao ngao nghe lời, còn nữa, gọi tôi là chị, hoặc là cô giáo cũng được."

"Tôi có một bà chị rồi, nếu gọi cô giáo thì có vẻ hơi già. Nếu cô không thích Sông Biển Suối thì tôi đổi tên khác cho cô."

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Giang Hải Khê thầm mắng đồ ăn chơi trác táng, không có biện pháp.

Mà Tổng Tinh Thần ăn chơi trác táng là gương mặt đại biểu đầu đàn, tự nhiên đằng sau sẽ có một đám heo bằng câu hữu. Chiều hôm đó Tổng sư trưởng không có nhà, Giang Hải Khê bận ở trường xong liền đến giúp Tổng Tinh Thần học bù, nhưng vừa đến cửa đại viện quân khu, thấy ngay một đám nam sinh ngồi xe máy chặn ở nơi đó. Giang Hải Khê nhìn thấy lần, vừa nghiêng đầu đã thấy ngay Tổng Tinh Thần đeo cặp sách đi ra.

Không cần nghĩ cũng khẳng định là Tổng Tinh Thần chuẩn bị chuẩn đi chơi.

"Tổng Tinh Thần," Giang Hải Khê chạy đến chặn trước mặt anh, "Cậu muốn đi đâu?"

"Đi ra ngoài chơi." Tổng Tinh Thần cũng đáp lại, nói xong lướt qua người Giang Hải Khê.

"Không thể, cậu đi chơi thì tôi phải nói với Tổng sư trưởng thế nào."

Tổng Tinh Thần còn chưa đáp lại, một đám người đứng chờ Tổng Tinh Thần đã huyt sáo ồn ào reu ghẹo nói: "Trời ơi, bố cậu tìm cho cậu bà quân gia này hả?"

Mặt Tổng Tinh Thần trầm xuống, mặt mũi có chút khó coi, bỏ Giang Hải Khê ở một bên ngồi lên xe, cùng mấy người kia phóng đi. Giang Hải Khê đuổi theo vài bước liền đứng lại nhìn bóng dáng anh khuất xa.

Qua kính chiếu hậu, Tổng Tinh Thần nhìn có sững sờ đứng đó, tâm tình vốn dĩ đang tốt đẹp lại thay đổi, tựa như trên ngực bị thứ gì đó đè ép, làm anh khó chịu không thở được.

Tối nơi hẹn, người khác chơi đến vô cùng vui vẻ, Tổng Tinh Thần lại không có tâm trạng vui chơi. Đầu óc anh vẫn dừng ở khoảnh khắc mình rời đi khỏi đại viện quân khu, hình ảnh Giang Hải Khê đứng nhìn anh.

Mọi người càng chơi càng hăng, anh lại ngày càng bức bối, nhân lúc mọi người không chú ý, anh liền chạy đi chặn một chiếc taxi trở về nhà.

Lúc đi khỏi nhà là buổi chiều, đến khi trở về đã là chạng vạng. Anh về nhà, Tổng sư trưởng vẫn chưa về, căn phòng to lớn như vậy bỗng trống rỗng, chỉ có quân gia là chị Trương đang quét dưới tầng một, thấy anh đi vào, chị Trương có chút kinh ngạc: "Trời ạ, không phải cậu đi ra ngoài chơi sao?"

"Có ấy đâu?" Tổng Tinh Thần vào thẳng vấn đề.

Chị Trương ngăn người rồi mới hiểu được người anh hỏi là ai, liền chỉ tầng hai, "Chưa đi, vẫn ở trong phòng cậu."

Tổng Tinh Thần lập tức chạy lên tầng hai, chưa tới gần phòng đã nghe thấy bên trong có tiếng quát lớn.

Gần đến cửa, Tổng Tinh Thần dựa trên cửa nghe động tĩnh bên trong.

"Thằng nhóc chạy ra ngoài chơi rồi, có ông bố là sư trưởng thì ghê gớm lắm à, ghê gớm gì chứ! Vừa nãy mình nên kéo cậu ta lại tát cho một cái, trái phải mỗi bên một cái..."

Advertisement / Quảng cáo

Tổng Tinh Thần không khỏi bật cười, anh ho nhẹ một tiếng, mở cửa đi vào.

Giang Hải Khê mắng thù phạm đến say mê, đột nhiên có người mở cửa khiến cô hoảng sợ, vốn còn đang ngồi trên chân cầm gối đầu đập nhiệt tình xuống giường, bỗng lao đao, cả người cả chân trượt xuống đất, phát ra một tiếng vang lớn.

Tổng Tinh Thần còn cố tỉnh tó ra không vui, hỏi cô: "Có đang làm gì?!"

Giang Hải Khê bỏ lên từ bên kia giường, có chút không tự tin: "Sao đã về rồi, không phải ra ngoài chơi à?"

"Lúc đi chơi nghe thấy giường của tôi gọi tôi, nói có người chà đạp nó, tôi không về chắc nó cũng bị hỏng luôn nhì."

Mặt Giang Hải Khê đỏ lên.

Cũng từ lần đó, Tổng Tinh Thần dần nghe lời Giang Hải Khê.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chỉ cần không có việc bận thì hầu như mỗi ngày Giang Hải Khê đều đến đại viện quân khu dạy Tổng Tinh Thần học, có một lần cô muốn đi xem học trưởng tham gia thi biện luận nên đã xin Tổng sư trưởng cho nghỉ một buổi. Nhưng cô không nghĩ rằng, chỗ sân nhỏ kia sẽ tới trường học tìm mình.

Cô còn đang xem thi đấu, Tổng Tinh Thần gọi điện tới. Cô chạy ra ngoài đón anh, từ xa đã thấy anh đứng dưới cây đa lớn hút thuốc, có nữ sinh qua đường còn liếc trộm anh một cái, sau đó ánh mắt hoa si khe khẽ nói nhỏ với bạn bè.

Giang Hải Khê trầm mặt, chạy tới cướp lấy diều thuốc trong tay anh, vút xuống đất dẫm mạnh rồi nhặt lên vút vào thùng rác. Tổng Tinh Thần nhìn một loạt hành động của cô, cũng không giận, tay nhét túi quần từ từ tới sau lưng cô. Giang Hải Khê ném tàn thuốc xong thì xoay người, cái mũi vừa lúc đụng ngay phải ngực anh.

Cô che mũi lùi một bước, vừa định ngẩng đầu định mắng anh, anh đã cong lưng nhìn thẳng mặt cô.

"Tôi hút thuốc cô cũng quản, cô thật sự nghĩ mình là bà quân gia của tôi đấy à?" Anh reu chọc nói.

Giang Hải Khê đẩy anh ra, phản bác: "Tôi xin nghỉ rồi, cậu còn tới trường học làm gì, cậu thật sự nghĩ mình là chồng tôi đấy à?"

Tổng Tinh Thần câu môi cười, "Điều này có thể suy xét, tôi về hỏi xem bố có đồng ý không đã."

Giang Hải Khê gơ tay vỗ lên đầu anh, đưa anh quay lại sân thi đấu. Bạn học của cô ngồi bên cạnh, thấy cô đi ra ngoài còn đưa theo một tiểu soái ca cùng về, bắt đầu bắt quái. Nhưng Giang Hải Khê gửi tin nhắn trong nhóm cho bạn cùng ký túc xá: "Đừng suy nghĩ vô vẩn, cậu ta chính là học sinh mà mình dạy, bố là sư trưởng kia đó. Gương mặt đẹp trai thôi còn cái khác đều không dùng được."

Bạn học không cho là đúng, trả lời cô: "Còn có nữa mà, gia đình giàu có, tư bản kiểu ngao. cậu không thích nhưng mình thích."

Dứt lời, bạn học nhào người qua hỏi anh: "Tiểu soái ca, cậu có bạn gái không?"

Advertisement / Quảng cáo

Tổng Tinh Thần không trả lời cô ta, ngược lại quay đầu nhìn Giang Hải Khê, sau đó cười nói với nữ sinh kia: "Hiện tại thì không có, nhưng mà nếu các chị chịu giúp đỡ, có thể có ngay đấy."

Các bạn học đều thấu hiểu "à" một tiếng, sau đó mờ ám kéo góc áo Giang Hải Khê, Giang Hải Khê lại không thêm đề ý.

"Xem thi đầu đi, đừng nói nữa."

Bạn học nhìn qua Giang Hải Khê, vỗ vỗ bà vai Tổng Tinh Thần an ủi: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng gấp bội."

Tổng Tinh Thần gật đầu, sau đó cùng Giang Hải Khê theo dõi thi đấu. Lúc cuộc thi kết thúc, học trưởng của Giang Hải Khê thắng, Giang Hải Khê cùng chúc mừng với mọi người, có vẻ đặc biệt vui vẻ và kích động.

Tổng Tinh Thần cũng đứng lên, ánh mắt dừng ở hình ảnh trên người Giang Hải Khê.

"Cô thích người học giỏi?"

"Chỉ là tôi không thích dốt."

Cô muốn đối Tổng Tinh Thần, nhưng người này thề mà không biết điều, ngược lại còn gật đầu đầy suy tư: "Được, tôi biết rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Giang Hải Khê còn tưởng rằng câu "Tôi biết rồi" của Tổng Tinh Thần là thừa nhận mình dốt, qua mấy ngày, Tổng Tinh Thần đem phiếu điểm mới lấy ở trường về cho cô, cô hiểu ngay câu nói kia.

Phiếu điểm có người đứng đầu, ba chữ Tổng Tinh Thần to tướng.

Buổi bọc bù lần trước, Tổng sư trưởng mang hết phiếu điểm của Tổng Tinh Thần ra cho Giang Hải Khê xem, toàn là điểm ngược từ dưới lên, nếu không có người bỏ như Tổng sư trưởng đây, thì có lẽ anh đã sớm bị cho nghỉ học. Cô tới đây cũng được mấy tháng, tuy rằng có tiến bộ nhưng cũng nào có tiến bộ nhanh như vậy.

Giang Hải Khê nắm cổ áo anh chất vấn: "Có phải cậu gian lận hay không?"

Tổng Tinh Thần gỡ tay cô, vất chéo chân ngồi xuống ghế: "Mấy thứ đó tôi sẽ không làm."

Giang Hải Khê vẫn không tin, Tổng Tinh Thần cũng nhìn ra sự nghi ngờ của cô, bảo Giang Hải Khê ra đề đi.

Lúc anh giải đề toán học của Giang Hải Khê, cô nhin không được đánh hơi anh: "Tại sao cậu lại giải vớ không làm được."

Anh tùy ý dựa lưng vào ghế, "Làm tốt quá sợ ông già kiêu ngạo."

Nói trắng ra là, anh muốn sống dễ dãi nghịch với Tổng sư trưởng.

Tình huống của Tổng gia cô cũng biết một ít, mấy năm trước mẹ Tổng mất vì bạo bệnh, Tổng sư trưởng vẫn không đi thêm bước nữa. Có khả năng bởi vì cái chết của mẹ Tổng mà Tổng Tinh Thần với Tổng sư trưởng mới có một vách ngăn vô hình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 5

Bởi thành tích của Tổng Tinh Thần có tiến bộ vượt bậc, Tổng sư trưởng cực kỳ vui mừng, ông gọi Giang Hải Khê tới khen ngợi không ngớt, còn tăng thêm lương gia sư của cô.

Cô cảm số tiền đó đếm đi đếm lại, cười đến không khép miệng lại được. Tổng Tinh Thần nhìn thấy thì tặng cô một ánh mắt đặc biệt ghét bỏ.

"Thích tiền vậy à."

"Nhân dân tệ chính là tình nhân lý tưởng trong tâm trí mọi người."

"Không bằng cô theo tôi đi, tiền nhà tôi đều là của cô."

Giang Hải Khê sống sót, ngừng đầu nhìn anh, sau đó cất tiền vào ví, cười khẽ một tiếng: "Chỉ đây không nghĩ còn chưa ra xã hội đã phạm phải tội có hành vi dâm loạn với người chưa vị thành niên."

"Còn mấy tháng nữa tôi thành niên rồi, lại nói, đi theo tôi, cô chính là con dâu của sư trưởng, ai dám bắt nạt cô."

Advertisement / Quảng cáo

Giang Hải Khê chỉ nói đùa với anh, không để ý nhiều tới việc này.

Trước sau cô cảm thấy Tổng Tinh Thần vẫn còn nhỏ, nhìn vào việc trước nay, từ ngày đầu tiên Tổng Tinh Thần đã mở miệng đùa giỡn cô, nhưng cô chưa từng nghĩ tới phương diện kia. Với cô mà nói, Tổng Tinh Thần chỉ là học sinh, là em trai, là con trai của sư trưởng, không hề có khả năng làm bạn trai cô.

Cho đến đêm đó, Giang Hải Khê đã hoàn toàn buông bỏ thành kiến với Tổng Tinh Thần.

Hôm ấy buổi tối cô không có tiết học, cô cùng bạn cùng khoa rủ nhau đi quán bar. Không ngờ tới đây lại gặp được bạn gái mới và bạn trai cũ của bạn cùng khoa, mà bạn cùng phòng lại là người tình nóng nảy, hơn nữa người bạn gái kia vừa mở miệng đã khiêu khích, không chịu nổi nữa bạn cùng phòng đã cho nữ sinh kia một cái tát. Lại không biết nữ sinh kia bụm mặt chạy đi, một lát sau kéo theo một đám nam sinh có dáng vẻ lưu manh trở lại.

Ấn ở các quán ăn trong trường học nào có gặp qua trường hợp này, chỉ có thể chịu đựng bị vây xung quanh.

Nữ sinh kia có người chống lưng, khí thế thay đổi chớp mắt, đánh xông lên đánh nhau. Giang Hải Khê với mấy người cùng khóa tiến lên hỗ trợ, quá hỗn loạn, Giang Hải Khê bị một nam sinh đẩy mạnh, lao vào liền ngã xuống đất, vừa lúc trán đụng vào cạnh bàn.

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, lúc sau bắt đầu ong ong, có chất lỏng ấm áp chảy ra, tầm mắt cô mờ mờ.

"Hải Khê!" Không biết ai là người kêu lên.

Giang Hải Khê run rẩy duỗi tay sờ trán mình, chạm tới mới thấy:

Máu!

Hai mắt cô hoa đi, bất tỉnh nhân sự.

Lúc Giang Hải Khê tỉnh lại thì đang ở bệnh viện, trên đầu có quần băng gạc, Tổng Tinh Thần đứng ở đầu giường nhìn cô, gương mặt đẹp để tái mét. Bạn cùng khoa đứng ở bên kia, tất cả đều cúi đầu yên lặng. Nhìn bộ dạng kia chắc là Tổng Tinh Thần đã quát mắng họ một trận rồi.

Vẫn đi Giang Hải Khê còn muốn cười cho bầu không khí dịu đi, động khẽ thì trán lại đau, đau đến nhe răng trợn mắt.

Sắc mặt Tổng Tinh Thần càng thêm khó coi.

"Còn mặt mũi mà cười à, cho đau chết cô đi!"

Giang Hải Khê chép miệng nhìn anh: "Tôi không sao, vết thương nhỏ thôi. Nhưng cậu hôm nay không đi học sao? Sao lại rảnh tới nhìn tôi."

Tổng Tinh Thần hừ lạnh, quay mặt đi, Giang Hải Khê liền kéo tay anh, lại phát hiện mu bàn tay anh có vết thương, làn da trắng nõn ứ máu thành một mảng lớn.

"Câu bị sao vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Tổng Tinh Thần không trả lời, một người bạn cùng phòng đứng bên kia mở miệng trước.

"Nam sinh đẩy cậu, nằm ở phòng bên cạnh."

Giang Hải Khê liền biết chuyện, nhìn về phía Tổng Tinh Thần, sắc mặt anh vẫn không tốt như cũ. Giang Hải Khê nhẹ kéo tay anh, nhẹ sờ soạng vết máu bầm trên mu bàn tay anh.

"Đau không?"

"Không đau bằng cô." Giọng nói vẫn ác như cũ, nhưng Giang Hải Khê lại biết, bởi vì anh quan tâm cô.

Cô đỡ vài câu, vị Thái Tử này mới cho chút sắc mặt tốt.

"Muốn gọi điện nói với bố mẹ cô không, bị thương như vậy rồi." Lời anh nói có chút cứng nhắc nhưng không hề che giấu chút quan tâm bên trong.

"Không cần, bố mẹ tôi ở nước ngoài, nói với họ chỉ rước thêm phiền toái cho họ thôi."

"Hải Khê, sao bọn mình chưa từng nghe bố mẹ cậu ở nước ngoài nhỉ?" Mấy cô gái cùng ký túc xá nói.

Các bạn khác cũng hòa theo.

Giang Hải Khê có chút ngượng ngùng, nói: "Anh rể mình là Hoa Kiều người Mỹ, chị lấy chồng xong liền ra nước ngoài. Bố mẹ cũng đi theo luôn, chỉ còn mình ở lại."

Tổng Tinh Thần nhướng mày: "Xem ra cô là nhi đồng lớn tuổi."

Bạn cùng phòng đều cười lớn.

Tổng Tinh Thần ăn cơm cùng Giang Hải Khê xong, thấy tâm trạng cô không tồi thì đi ra ngoài một chút. Lát sau đi vào, có một đám người theo sau, Giang Hải Khê còn nhớ rõ, là đám người ở quán bar, ngoại trừ nữ sinh kia, những người khác đều bầm tím mặt mũi.

Nữ sinh kia bắt đầu đầu tiên, từng người một bắt đầu tiến vào xin lỗi cô, tiếng tăm lớn đến mức y tá tới thay thuốc cũng không dám vào.

Những người đó xin lỗi xong liền rời khỏi phòng bệnh.

Tổng Tinh Thần đi tới: "Hả giận chưa, nếu trong lòng không thoải mái, tôi lại gọi bọn họ vào."

Khóc miệng Giang Hải Khê co rút: "Bạo lực không giải quyết được vấn đề gì."

Advertisement / Quảng cáo

"Bạo lực không giải quyết được vấn đề gì, nhưng có thể bảo vệ được vợ mình."

Trong lòng Giang Hải Khê ảm áp, khó có lúc không đố kỵ lại lời anh nói.

Ánh hoàng hôn chiều tà chiếu từ ngoài cửa sổ bao phủ lấy anh. Anh cúi đầu, tóc mái che khuất cũng đi chuyển theo.

"Tổng Tinh Thần." Cô si ngốc gọi anh một tiếng, Tổng Tinh Thần ngẩng đầu nhìn cô, cô lại nói một câu: "Lại gần đây chút nào."

"Sao vậy, không thoải mái à?" Tổng Tinh Thần đi đến mép giường.

Giang Hải Khê ngoác tay, Tổng Tinh Thần nghĩ cô có điều muốn nói, liền cúi đầu. Giang Hải Khê đột nhiên giữ chặt cổ áo anh, một ngụm hôn chuẩn chuẩn lướt nước rơi trên má anh.

Đầu tiên Tổng Tinh Thần hơi sững sốt, sau khi tỉnh táo lại thì đáy mắt tràn ngập ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 6

Giang Hải Khê đưa Giang Tiểu Niệm đến trường học, gần tới tan học mới đón cô bé. Vừa ra khỏi công ty đã nhận được điện thoại của Tổng Tinh Thần.

"Con bé ở chỗ tôi." Anh nói, "Phiền em tới nhà tôi một chuyến."

"Tổng Tinh Thần, anh muốn làm gì?" Giang Hải Khê giận, nhưng cô còn chưa nói xong Tổng Tinh Thần đã cúp điện thoại.

Đại viện quân khu này, ít nhiều gì Giang Hải Khê vẫn có chút bài xích, nhưng nghĩ đến việc Giang Tiểu Niệm đang ở nơi đó, cô không có nhiều thời gian nghĩ ngợi. Cô vội vội vàng vàng đến đại viện quân khu, Tổng Tinh Thần đã nói rõ với cảnh vệ nên họ trực tiếp cho cô qua.

Cô đứng ở cửa gọi điện cho Tổng Tinh Thần.

"Tôi tới rồi."

"Đi lên." Tổng Tinh Thần đáp hai chữ rồi cúp máy.

Cô liếc mắt nhìn lên tầng hai, cảm phần nuốt ngược.

Thằng nhóc thối.

Cửa không khóa, cô đẩy cửa đi vào. Căn phòng to như này giống hệt bảy năm trước, giống từ cách trang trí, giống cả....cái quanh quẽ.

Cô lên tầng hai, đi tới cánh cửa của căn phòng trong trí nhớ, gõ hai tiếng.

Một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng mở cửa. Cửa mở, Tổng Tinh Thần đứng sau cánh cửa.

Advertisement / Quảng cáo

Thân trên anh dề trần, lộ ra cơ bắp cường tráng, bên dưới thân quần khắn tẩm, dáng người cao lớn thon dài, khung xương thon chắc. Anh vừa tắm xong, mái tóc đen ngắn vẫn còn nhỏ nước.

Giang Hải Khê không dự đoán được anh sẽ dễ vậy ra mở cửa, ngẩn người, nhưng rất nhanh híp mắt lại, nhìn anh từ trên xuống dưới: "Uồi, không tồi thật, đẹp hơn trước kia không ít, chỉ tiếc là không có lông ngực, khuyết điểm của

người đàn ông khí khái."

Mặt Tổng Tinh Thần tối sẫm, người phụ nữ này đúng là da mặt càng ngày càng dày, trước kia mỗi lần nhìn thấy, cô sẽ đỏ mặt mắng anh là đồ lưu manh.

Lần đó cô tới dạy anh học, vừa gõ cửa đi vào lúc anh đang tắm trong phòng tắm, nghe giọng là biết cô tới. Ban đầu muốn mặc xong quần áo nhưng đột nhiên ác ý xuất hiện, chỉ quần khăn tắm mà đi ra.

Tuy rằng Giang Hải Khê lớn hơn anh ba tuổi, nhưng cô là kiểu người không dễ ý đến chuyện khác, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền. Ở phương diện khác phái, cô xem trên TV mấy màn giường chiếu còn ngượng đỏ mặt, hiện giờ lại có một người đàn ông để nửa thân trần đứng trước mặt, cô sững sốt, sau đó mặt đỏ lên, nhanh chóng quay người đi.

"Sao cậu không mặc quần áo."

Tổng Tinh Thần tỏ vẻ vô tội: "Đi tắm thì mặc quần áo làm gì."

Giang Hải Khê xấu hổ đến mức dậm chân: "Luuu mạnh!"

Thấy khuôn mặt trầm của anh, hiểu ngay anh đang nghĩ gì, liền cười nói: "Khi đó chỉ đơn thuần là gia sư, giờ con còn có rồi, có gì phải xấu hổ chứ."

Những lời này không khác gì đồ thêm dầu vào lửa, sắc mặt không tốt của Tổng Tinh Thần càng trở nên khó coi hơn.

Cô lại không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại cô không có tâm tư vui đùa cùng anh, cô nhìn anh, giọng nói đầy chất vấn: "Tiểu Niệm đâu? Anh đem con bé đến đây làm gì?"

"Không làm gì, chỉ là Sâm Tự muốn tìm Tiểu Niệm nhà em chơi cùng." Tổng Tinh Thần khoanh tay trước ngực, dựa nửa người lên cánh cửa nhìn cô, "Chẳng nhẽ em nghĩ tôi đưa cô nhóc kia tới nơi này bởi vì muốn gặp em sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Giang Hải Khê bị anh hỏi ngược lại như thể kiểu dạng giấu đầu hở đuôi, nhưng giờ mà vạch trần anh thì không chừng có ngày con chó sân này sẽ dựng lông mắt.

Tổng Tinh Thần cũng chẳng làm khó cô, tìm được cô nhóc trong phòng Tổng Sâm Tự. Mà Tổng Sâm Tự còn lễ phép rót cho cô một cốc nước, chỉ là lúc đi đến phía sau cô lại không cẩn thận trượt ngã, làm đứt mấy sợi tóc của cô.

Giang Hải Khê không nói gì, chờ Giang Tiểu Niệm thu dọn đồ đạc xong thì chào tạm biệt Tổng Sâm Tự. Ra khỏi phòng, Tổng Tinh Thần cũng đi ra, anh mặc quần trang, cắt đi bớt chút ngồng cuồng, thay thế bằng sự nghiêm túc. Nhìn huân chương, một gạch một sao, là quân hàm Thiếu úy.

Cô có chút ngốc, trong ấn tượng của cô, cô chỉ từng hai lần nhìn bộ dạng anh mặc quần trang.

"Mẹ ời." Giang Tiểu Niệm lôi kéo góc áo Giang Hải Khê.

Giang Hải Khê hoàn hồn, nói với Giang Tiểu Niệm: "Tiểu Niệm, mau chào tạm biệt chú đi con."

Giang Tiểu Niệm sợ Tổng Tinh Thần, cô nhóc cẩn thận nhìn Tổng Tinh Thần, bị liếc mắt mới mới sợ sệt nói một tiếng: "Tạm biệt chú ạ."

Tổng Tinh Thần liếc mắt một cái, nhẹ "ừ".

Chờ Giang Hải Khê đưa Giang Tiểu Niệm đi rồi, Tổng Sâm Tự mới ra khỏi phòng, trong tay cầm hai chiếc túi nhỏ trong suốt.

"Lấy được không?" Tổng Tinh Thần hỏi cậu nhóc.

"Được ạ." Tổng Sâm Tự đưa túi nhỏ cho anh.

Tổng Tinh Thần nhận lấy, hai túi, một bên để tóc ngắn một bên để tóc dài.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Giang Hải Khê học đại học A khoa kiến trúc, tốt nghiệp cũng là kiến trúc sư. Cô xuất ngoại du học, giờ đã hai mươi tám tuổi, trong giới cũng có chút danh tiếng.

Gần đây công ty có ký một hợp đồng, đối phương trực tiếp chỉ mặt điểm tên cô tới thiết kế, tiền thù lao cực phong phú.

Hợp đồng lớn như vậy đương nhiên cô muốn nhận lấy, Giang Hải Khê nhận được hợp đồng liền tới nơi khảo sát trước, sau đó đo lường rồi mới vẽ phác thảo.

Đó là một biệt thự lưng chừng núi, không gần biển, nhưng đứng trên tầng hai có thể nhìn thấy cảnh biển ở phía xa. Giang Hải Khê nhìn khắp nơi, đây hoàn toàn là căn nhà mà cô từng mơ ước.

Cô thích biển, nhưng lại không thích âm thanh của biển, mà phòng ở này, vừa lúc đáp ứng được điểm này. Có thể nhìn cảnh biển mà tiếng sóng lại không đến mức quá lớn.

Đo lường số liệu hoàn chỉnh rồi, tiếp theo phải bắt đầu thiết kế sơ đồ, Giang Hải Khê gọi điện thoại cho chủ biệt thự, hỏi đối phương có yêu cầu gì. Nhưng đối phương lại tỏ vẻ tin tưởng vào năng lực của cô, cho cô tùy ý phát huy.

Căn nhà mình thích lại có thể tự do phát huy sáng tạo, đến trợ lý cũng phải tỏ vẻ: "Chị Hải Khê, chị có thể đại sát tứ phương rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Giang Hải Khê ở bên này vội vàng lo chuyện biệt thự, đã vài ngày rồi Tổng Tinh Thần không tới tìm cô. Ngay cả lúc cô đến trường đón Giang Tiểu Niệm cũng không hề đụng phải anh, nhưng lại gặp được chị của Tổng Tinh Thần là Tổng Tinh Ngừ.

Trước kia khi làm gia sư, Giang Hải Khê có biết Tổng Tinh Ngừ. Gần bảy năm không gặp, Tổng Tinh Ngừ mất chút thời gian mới nhận ra Giang Hải Khê.

"Giang tiểu thư." Cô ấy chú ý tới Giang Tiểu Niệm ở bên cạnh Giang Hải Khê, "Đây là...."

"Đây là con gái tôi." Cô nói.

Tổng Tinh Ngừ nghe được mấy lời này, ngây ngốc, hỏi: "Tinh Thần biết không?"

Giang Hải Khê gật đầu: "Mới gặp không lâu."

Tổng Tinh Ngừ thờ dãi một hơi, "Vây cũng tốt, Tinh Thần cũng nên chặt đứt suy nghĩ này đi. Đoạn thời gian đó, vì tìm cô, Tinh Thần biến mình người không ra người quý không ra quý. Hiện giờ nhìn xem, hẳn là nó nên buông bỏ thôi. Nhưng mà, Giang tiểu thư, tôi còn muốn hỏi cô, lúc trước, vì sao ra đi không lời từ biệt?"

Advertisement / Quảng cáo

Giang Hải Khê nắm tay Giang Tiểu Niệm chặt lại, nhấp môi không nói gì.

Thấy mất Giang Hải Khê chưa xót, Tổng Tinh Ngừ cũng không hỏi lại lần nữa.

Về đến nhà, Giang Hải Khê vẫn chìm trong rối rắm bởi những lời Tổng Tinh Ngừ nói.

Tổng Tinh Thần thật sự buồn bỏ rồi ư?

Bảy năm, ngay cả người yêu cũng sẽ trải qua bảy năm khó khăn, huống chi là bọn họ. Bất tự còn chưa xem, cô đã đi luôn không để lại tin tức.

Trong tiểu thuyết thường xuất hiện phân đoạn cảnh còn người mất, điều gì rồi cũng có sự thay đổi lớn, chỉ có thật lòng mới thực sự tồn tại được lâu. Bởi vì từ lúc bắt đầu, bọn họ đều bại dưới gió mưa cuộc đời, bọn họ quá nhỏ bé, không ngăn nổi số phận.

Bảy năm này, Giang Hải Khê bưng tỉnh từ vô số lần ác mộng, sau đó ngồi một mình trong phòng, trống rỗng khóc đến tận bình minh, anh và cô có lẽ thật sự không thể trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tổng Tinh Thần lại xuất hiện, mang theo một túi hồ sơ trong tay.

Ngày đó cô vừa đưa Tiểu Niệm tới trường học, về nhà chuẩn bị bàn thiết kế, vừa mới mở cửa đã có người ôm cô từ phía sau thật chặt.

Giang Hải Khê giãy giụa xoay người, lại phát hiện đó là Tổng Tinh Thần, thần kinh vốn đang căng chặt được thả lỏng, nhưng lại bị Tổng Tinh Thần nhân cơ hội kéo vào sau cánh cửa. Anh ấn cô lên tường, nhân lúc cô không phòng bị đã cúi đầu hôn lên môi cô.

Tổng Tinh Thần giữ chặt cằm cô, chân phải nâng lên, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tổng Tinh Thần mới buông cô ra, trán anh tựa trán cô, giọng nói mang theo cảm xúc phức tạp.

"Giang Tiểu Niệm rõ ràng không phải con gái em"

Lúc này Giang Hải Khê mới chú ý đến túi hồ sơ trên tay còn lại của anh. Cô sững sờ, biết bên trong chứa cái gì, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Tinh Thần, còn chưa kịp giải thích đã bị Tổng Tinh Thần bế ngang người. Giang Hải Khê chỉ kịp hô một tiếng, muốn xuống lại bị Tổng Tinh Thần ôm vào phòng ngủ, ném ở trên giường, giãy tiếp theo anh cứ thế mà đổ người xuống.

Với chuyện sắp phát sinh tới đây, Giang Hải Khê có chút không thích, nhưng phần nhiều là kham trương, trong lòng lộp bộp quên cả đẩy anh ra.

Cả người cô nằm trên giường, thân ảnh màu đen đem cô bao bọc, không gian chật chội khiến cô không còn đường lui.

Cô muốn nói, nhưng vừa mở miệng, lửa nóng đã tiếp cận môi cô. Hô hấp dần dần đan xen bên nhau, không ngừng nóng lên làm Giang Hải Khê không thể hỏi một cách bình thường.

Lúc mơ mơ màng màng, hình như cô nghe thấy Tổng Tinh Thần cười khẽ bên tai cô.

"Lão xử nữ."

Advertisement / Quảng cáo

.....

Lúc Giang Hải Khê tỉnh lại đã là buổi chiều, cô bị Tổng Tinh Thần ôm gọn trong ngực, cả người đau nhức. Đầu xò gây tội còn có tình bày ra về mặt vô hại.

"Tỉnh rồi?"

Giang Hải Khê kéo chăn che mặt, không muốn đề ý đến anh.

Tổng Tinh Thần chơi xấu, cái tay ở trong chăn véo một cái lên eo cô, Giang Hải Khê tức giận xốc chăn lên, không màng trên dưới người đau nhức, dùng hết sức đập lên người anh.

Ngày thường Tổng Tinh Thần ở bộ đội, loại lực này chỉ sợ muốn mất xa cho anh còn chưa đủ, mặc kệ cho cô có dấm dấm. Chờ cô dấm mệt mỏi rồi, anh lại ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn một cái lên trán cô, giọng nói đầy yêu chiều: "Đánh xong rồi, hết giận chưa, có phải nên giải thích cho anh lí do vì sao hồi ấy rồi đi không."

Con người Giang Hải Khê tối sầm lại, nắm chặt góc chăn hồi lâu, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm nói ra nguyên nhân trước kia rồi đi.

"Tiểu Niệm là con gái của chị em"

.....

Lúc Giang Hải Khê ba tuổi, cha mẹ xảy ra tai nạn giao thông, cô được bạn của mẹ nhận nuôi, coi như con gái ruột mà lớn lên, cho cô vào học đại học. Chị cô, cũng chính là con gái ruột của bọn họ, cái gì cô cũng được nhận từ họ, công lao nặng như núi.

Sau này, chị lấy chồng, di cư ra nước ngoài, cũng đưa cả bố mẹ nuôi đi cùng, để cô ở lại trong nước học đại học. Ban đầu muốn chờ cô học xong đại học thi đưa cô theo, ai ngờ, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh rể Giang Hải Khê là đặc cảnh, lúc phá án kết thù, bị người ta trả thù. Bố mẹ nuôi, còn cả anh rể đều bỏ mạng chỉ có chị đi làm nên tránh được một kiếp.

Chưa kịp nói với Tổng Tinh Thần, Giang Hải Khê đã nhận được tin báo từ chiến hữu của anh rể ở nước ngoài rằng chị gái sắp sinh, nhưng bởi vì chị bị khó sinh mà qua đời, một nhà bố mẹ nuôi cứ thế ra đi, để lại một đứa nhỏ là Tiểu Niệm.

Vì sợ bị trả thù, Giang Hải Khê và Giang Tiểu Niệm vẫn luôn được bộ đội đặc cảnh bảo vệ, cắt toàn bộ liên lạc với thế giới bên ngoài. Cũng bởi vì lý do này, Tổng Tinh Thần mới không tìm được cô, cho đến khi bắt được hung thủ giết hại một nhà bố mẹ nuôi, cô mới được trả lại tự do.

Nhưng khi đó, hình như cô đã rời khỏi Tổng Tinh Thần được hơn một năm.

.....

Tổng Tinh Thần nghe xong, trong tim như bị ai đó cào một cái. Đoạn thời gian sau khi cô rời đi, anh đã từng nghĩ vô số lý do tại sao cô lại ra đi, nhưng không thể tưởng tượng được, cô lại rời đi bởi một lý do kinh hồn táng đảm đến vậy, một người lạ nước lạ cái phải vượt qua thế giới loạn lạc nơi đất khách quê người suốt một thời gian dài như vậy.

Anh ôm cô, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, chỉ có như vậy, anh mới xác định được cô trong lòng mình là thật.

"Thật ra, em có trở về tìm anh." Cô chôn mặt trong ngực anh, "Nhưng mà khi đó, Tiểu Niệm đã hai tuổi rồi."

Tổng Tinh Thần nghĩ, bởi vì Giang Hải Khê đột nhiên rời đi, anh tìm cô hơn nửa năm trời như một kẻ điên, ngơ ngác ngác sống qua ngày. Bố anh nhìn thấy anh như vậy không chịu được, cuối cùng đem anh ném vào trường quân đội.

Giang Hải Khê không nghe được tin tức gì về anh cả, lúc trở lại đại viện quân khu lại vừa lúc thấy Tổng Tinh Thần đi theo Tổng sư trưởng lên xe. Thiếu niên mặc quân trang đầy hăng hái, đã không còn thấy được vẻ ngây thơ như lúc cô rời đi.

Tâm tình muốn được gặp anh vốn còn hừng hực lại bị một chậu nước lạnh dội cho trôi bằng hết.

Chương 9

Cô đưa Giang Tiểu Niệm đi, phải nhờ và vào sự giúp đỡ từ chiến hữu của anh rể để tiếp tục sống. Còn anh thì sao, công tử nhỏ của sư trưởng, tương lai tươi sáng đầy rực rỡ, chỉ cần là người có hiểu biết thì đều tự nhìn ra, bọn họ không phải người cùng một thế giới.

"Vì thế em mới không trở về tìm anh?" Tổng Tinh Thần bỗng cảm thấy mệt mỏi, "Em nói em tự tì nên trốn đi, nhưng em có biết hay không? Anh đi tìm em, một mực tìm bằng được em, vậy mà tìm hoài không thấy. Anh chỉ biết bố mẹ em đang ở nước ngoài, lại không biết là nước nào. Anh tới trường em tìm thông tin, muốn biết tin tức bố mẹ em, thế mà, tài liệu hồ sơ của em đều không có."

"Bởi vì sợ mấy người kia tìm được hồ sơ lại chạy tới tra hỏi, quân đội đã tiêu hủy tài liệu về em. Vất vả lắm mới được tự do, muốn về tìm anh, nhưng tất cả đã thay đổi mất rồi."

"Vậy vì sao giờ em còn quay lại?" Tổng Tinh Thần hỏi lại, "Nếu cảm thấy chúng ta không phải người cùng một thế giới, em hẳn phải trốn đi thật xa rồi không bao giờ muốn trở về chứ."

"Em nhớ anh." Giang Hải Khê ngược mắt nhìn anh, đưa tay lên xoa khuôn mặt anh, "Em không dám tới gặp anh, nhưng lại muốn nhìn thấy anh nên đã ở lại thành phố này. Nghĩ đến việc mỗi ngày có thể nhìn anh từ xa, chỉ một chút vậy cũng đủ thỏa mãn rồi."

Tổng Tinh Thần nắm chặt tay cô, yết hầu lên xuống.

Người ta nói tình yêu tuổi mười bảy là tình cảm khó quên nhất. Ban đầu anh cứ nghĩ chắc mình cũng sẽ chẳng thích Giang Hải Khê quá lâu, thời gian trôi đi chắc chắn sẽ quên thôi. Nhưng bảy năm trôi qua, không những không quên được mà ngược lại còn yêu sâu đậm hơn.

Có trời mới biết ngày đó gặp cô ở trường học, nội tâm cuộn cuộn sóng to gió lớn, cho đến khi cô nhóc bên cạnh gọi cô là mẹ, can đảm trong anh dường như tan biến, thì ra là vậy.

Về đến nhà, thứ gì có thể đập anh đều đập, nhưng đập xong rồi thì sao, ngoại trừ phần nợ ra anh còn không can tâm nhiều hơn. Cho nên ngày ngày thứ hai, anh đưa Giang Tiểu Niệm đến nhà, lấy được tóc cô nhóc đi xét nghiệm DNA.

Báo cáo DNA cho thấy, hai người không có quan hệ huyết thống, dây cung căng cứng trong lòng anh đứt phụt, anh ngồi liệt trên sàn nhà, đặt báo cáo xét nghiệm lên ngực. Hệt như một người sắp chết uống được linh đan rồi cái từ hồi sinh.

Advertisement / Quảng cáo

"Giang Hải Khê." Anh chân thành gọi tên cô.

"Ờ?"

"Sau này, cho phép anh đến bảo vệ em nhé."

"Nhưng mà còn Tiểu Niệm..."

"Con bé thiếu bố, em cũng đành lòng nhìn con bé còn nhỏ mà không có bố à?" Anh ngắt lời cô, thấy cô còn chuẩn bị cãi, anh xoay người dè lên người cô, "Có nhiều sức lực nghĩ linh tinh như vậy, xem ra anh còn chưa đủ cố gắng."

"Em... Phải đi đón Tiểu Niệm..."

"Trước khi đến đây anh đã nói với chị rồi, để chị đón Sâm Tự thì tiện đường đón Tiểu Niệm luôn."

Mặt Giang Hải Khê đỏ ửng.

Không hổ là Thiếu úy quân đội trẻ tuổi, tính lực tràn đầy.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày thứ hai tới, Tổng Tinh Thần đưa Giang Hải Khê tới đại viện quân khu gặp Tổng sư trưởng.

Tổng sư trưởng nhìn thấy Giang Hải Khê, đầu tiên là kinh ngạc rồi mới thấy vui mừng. Dù sao trước kia ông cũng rất ấn tượng với cô, nhưng vừa nghe đến bên người cô còn có một đứa trẻ bảy tuổi, sắc mặt của ông liền đen lại.

Tổng Tinh Thần thề sống thề chết chống lại đến cùng. Anh nắm chặt tay Giang Hải Khê, cảm hất lên, "Đứa bé kia không phải của cô ấy, trừ con trai của bố là con đây thì cô ấy không có người đàn ông khác. À đúng rồi, cô ấy còn có đứa nhỏ khác, ở trong bụng."

Khóc miệng Giang Hải Khê gật gật, bạn nhỏ này nói láo đến trôi chảy, thuận buồn xuôi gió quá đi.

Trong chuyện này, trong nhà còn có một người không vui khác, chính là Tổng Sâm Tự.

Cậu nhóc vừa khóc vừa đá vào chân Tổng Tinh Thần: "Cậu cười đi xinh đẹp rồi, sau này Tiểu Niệm là em gái con, về sau con làm sao lấy bạn ấy về làm vợ được đây!"

Mặt Tổng Tinh Thần tối sầm, túm cổ áo cậu nhóc.

"Vợ mình, tự mình phải có bản lĩnh lấy về."

Tổng Sâm Tự nghe xong càng khóc dữ dội hơn.

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chuyện của Tổng Tinh Thần và Giang Hải Khê cứ vậy quyết định, Tổng Tinh Thần cũng không sống trong đại viện quân khu, mỗi ngày đều chạy theo cô.

Một buổi đêm nào đó, Giang Hải Khê còn bận bịu với bản thiết kế, Tổng Tinh Thần nằm trên giường báo cô.

"Vợ anh ơi, đi ngủ thôi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng."

Giang Hải Khê còn bận vẽ, không thèm ngẩng đầu lên: "Anh ngủ trước đi, em phải tranh thủ thời gian vẽ xong bản thiết kế này đã."

Tổng Tinh Thần xoay người xuống giường, cướp lấy bút trong tay cô.

"Ngày cưới chúng ta vào tháng bảy, phòng cưới không cần vội như vậy."

Mặt Giang Hải Khê đầy dấu chấm hỏi, "Ý của anh là gì?"

Tổng Tinh Thần bày ra khuôn mặt vô tội, "Nhà em đang thiết kế là phòng cưới của chúng ta. Sao nào, anh chưa nói cho em biết sao?"

Giang Hải Khê gặn quá hóa cười, suy nghĩ đến thời gian, lại hỏi anh: "Lúc em nhận hợp đồng này, báo cáo xét nghiệm còn chưa có, anh đã mua biệt thự rồi ư? Nếu nhớ Tiểu Niệm là con em, thì căn biệt thự này phải làm sao bây giờ?"

Advertisement / Quảng cáo

"Có là con em thì biệt thự này cũng thuộc về em. Nghĩ mà xem, nếu em ở cùng người đàn ông khác trong biệt thự của anh tặc, lòng hư vinh của đàn ông trong anh cũng được thỏa mãn."

Giang Hải Khê nhấc tay muốn đánh anh, lại bị anh ôm ngang người ném lên giường, một giây sau anh chồm người đè lên.

"Đêm xuân ngắn ngủi, phải trân trọng thật tốt chứ, vớ nh!"

Rất lâu trước đây, lúc Tổng Tinh Thần biết ngành học của cô là kiến trúc, đã hỏi cô, muốn có một căn nhà thế nào.

Thời điểm đó Giang Hải Khê nói thế này, "Tôi thích ngắm biển, nhưng lại không thích tiếng sóng biển ồn ào. Có lẽ nên xây nhà ở cách biển không gần cũng không xa, trong nhà phải có cửa sổ to sát đất. Phải có vườn hoa, trong vườn trồng tường vi mà tôi thích. Bên cạnh giàn tường vi phải có một chiếc xích đu, tôi có thể ngồi trên đó hướng mặt ra biển, cuộc sống hằng ngày xuân về hoa nở."

Lúc đó cô chỉ thuận miệng nói, ai ngờ anh lại nhớ kỹ từng chi tiết.

Mười bảy tuổi bắt đầu thích, bảy năm ly biệt, hy vọng năm tháng dài đằng đằng, cô mãi mãi có thể là người mà thiếu niên mười bảy tuổi yêu nhất.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Người Là Ánh Sao Ôm Lấy Biển Khơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.